

РОДОТ ДИМКОВЦИ- ПОПОВЦИ ОД ЛАЗАРОПОЛЕ ОД 18 ДО 20 ВЕК

Мојсо Поповски

Македонско грбословно друштво,
<https://orcid.org/0000-0003-0078-0791>

УДК 929.52Димковци-Поповци(497.761)
УДК 94(=163.3:497.761)“17/19“

<https://www.doi.org/10.47763/mher2117047p>

Рецензирана статија

АПСТРАКТ

Предмет на овој труд е родословието на родот Димковци-Поповци од селото Лазарополе, област Река, почнувајќи од митските предци Лазар и родоначалникот Димко (17 в.) и неговиот син Илија и внук Петар. Потоа се дадени и првите документирани предци, правнукот Мартин, роден 1800 г. Од овој род се истакнуваат повеќе видни свештеници и учители, меѓу кои: поп Мартин (1800 – 1870), поп Серафим (1832 – 1899), поп Косто (1819 – 1915), потоа поп Мартин Серафимов (1872 – 1952) и поп Данаил Костов (у. 1936). Овој род дал и свој истакнат претставник во преродбата, во името на Васил Икономов (1848 – 1934). Во ново време, по Втората светска војна овој род дал видни просветни работници по

Клучни зборови: Мијаци, Лазарополе, Димковци, Димковски, Поповци, Поповски

DIMKOVCI-POPOVCI FAMILY FROM LAZAROPOLE FROM 18TH TO 20TH CENTURY

Mojso Popovski

Macedonian Heraldic Society
<https://orcid.org/0000-0003-0078-0791>

UDC 929.52Dimkovci-Popovci(497.761)
UDC 94(=163.3:497.761)“17/19“

<https://www.doi.org/10.47763/mher2117047p>

Peer-reviewed article

ABSTRACT

Subject of this study is the genealogy of the family Dimkovci-Popovci from the village of Lazaropole, Reka Region, Macedonia, starting from the mythical ancestors Lazar and the patriarch Dimko (17 c.) and his son Ilija and the grandson Petar. Later, the first documented ancestors are given, i.e., the great-grandson Martin born in 1800. From this branch came several prominent priests and teachers, among which are Priest Martin (1800-1870), Priest Serafim (1832-1899), Priest Kosto (1819-1915), and Priest Martin Serafimov (1872-1952) and Priest Danail Kostov (d. 1936). This family also includes a prominent representative of the national awakening period, Vasil Ikonov (1848-1934). In modern times, after World War II, the family included prominent educators.

Keywords: Mijaks, Lazaropole, Dimkovci, Dimkovski, Popovci, Popovski

Родот Димковци потекнува од селото Лазарополе, коешто се наоѓа во Реканскиот регион, во западниот дел на Република Македонија. Наречени се уште и Поповци. Родословието на овој род е проткаено со многу легенди и историски факти. За позначајните дејци од родот Димковци, за првпат во македонската историографија темелно се занимава академикот д-р Александар Матковски во своето дело: „Ѓурчин Кокалески 1775 – 1863, Прилог кон прашањето за создавање на селска, сточарско-трговска буржоазија во Македонија“ (Матковски 1959) и д-р Блаже Ристовски, „Васил Икономов (1848 – 1934)“ (Ристовски 1985), а во поново време и историчарот Слободан Шошкоски. Фрагментарно споменување припадници од овој род има во делото на Петар Поповски, „Архимандрит Теофил Аврамов Жунгулоски“ (1997). Од хрониките коишто зборуваат за минатото на Лазарополе и родот Димковци, треба да се издвојат делата на д-р Блаже Смилевски – „Срцепис за Лазарополе“ (Смилевски 1995) и делото на хроничарите Сотир Шошкоски и Васко Поповски – „Лазарополе во подалечното и поблиското минато“ (Шошкоски, Поповски 2003).

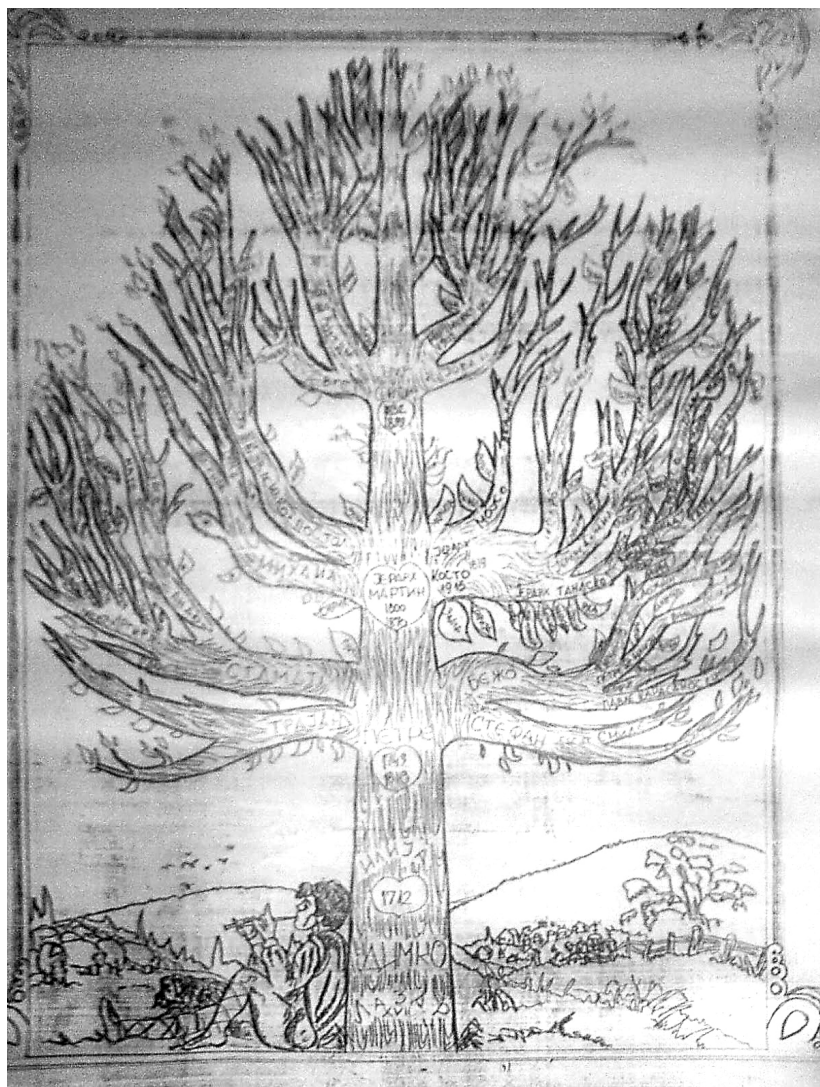
Обиди за пишување и составување родословија наоѓаме во делото на Панајот Гиноски, кој ни дава родословни информации за родови од

The Dimkovci family originates from the village of Lazarople, in Reka Region in the western part of the Republic of Macedonia. They are also referred to as the Popivci. The genealogy of this family is interwoven with myriad legends and historical facts. The more significant activists of the Dimkovci family, in Macedonian historiography, was first written of by the academician Dr. Aleksandar Matkovski in his work ‘Gjurchin Kokaleski 1775-1863. Contribution to the question for creating a village, stockbreeding-trade bourgeoisie in Macedonia’ (Matkovski 1959) and Dr. Blazhe Ristovski, ‘Vasil Ikonov (1848-1934)’ (Ristovski 1985), and more recently, historian Slobodan Shoshkoski. Fragmented references of family members can be found in the work of Petar Popovski ‘Archimandrite Teofil Avramov Zhunguloski’ (Popovski 1997). From the chronicles that deal with Lazaropole’s past and the Dimkovci family, we can point to the works of Dr. Blazhe Smilevski ‘Srcepis za Lazaropole’ (Smilevski 1995) and the chroniclers Sotir Shoshkoski and Vasko Popovski in ‘Lazaropole in the remote and recent past’ (Shoshkoski, Popovski 2003).

Attempts to record genealogies can be found in the work of Panajot Ginoski, giving

Сл./Fig. 1

Сл./Fig. 3

по името на мажот, традиција што е присутна и во други делови од Македонија, на пр: Бежовица, Стаматика, Костовица. Во 1994 година, Злата Трајчевска-Поповска ги додава новите членови на родот (сл. 3).

Некои родови ги добиле имињата – презимињата на сојот и по имињата на некои жени: Перинци од Лазарополе по Пера која била омажена во овој род што претходно се викал Цветковци; Потоа во Галичник, Пендаровци по Пенда и Чоланчевци по Чолана (сите три се ќерки на Ѓурчин Кокалески). Кога некоја гранка веќе нема да се разгранува, шири, тогаш тој дел од родот значи дека нема машки наследници. Видливо е разгранување на едно стебло на повеќе гранки, што значи дека во самиот род имаме оформување поголемо семејство или како што го нарекуваат сој. На пример, еден пре-

while in spring new leaves will appear. The newcomers, the brides from other families, are shown in the upper parts of the trees' branches immediately above the husband's name. Until 1960s, the women were named by the husband's name, a tradition that is present in other parts of Macedonia as well, such as: Bezhovica (wife of Bezho), Stamatica (Stamat), Kostovica (Kosto). In 1994 Zlata Trajchevska Popovska added the new family members (Fig. 3).

Some families got their names-surnames from the names of a woman – Perinci from Lazaropole after Pera married into the family, which was previously known as Cvetkovci. Then, in Galichnik, is the family Pendarovci after Penda, and Cholanchevci after Cholana (all three were daughters of Gjurchin Kokaleski). When one branch has no further branching, or expansions, it means that family has no male heirs. If one

tree has several branches recorded, it means that family is forming a larger, extended, family or as it is called a “strain” (soj). For example, if one ancestor has several sons, then that strain of the family is named after the father's name, for example from the name Argir, who has several sons, all his heirs are named as Argirovci, from the family Dimkovci, from Kosto, etc.

The family organization in Reka, Mala Reka for example, has had various different titles: house, community, strain, galabija, lineage/family, same blood, kabile, our (man/ woman). Here we use the title “family” due to its long use in Lazaropole.

The family in Lazaropole (Fig. 4) as an economical unit was connected to movable property (sheep). The herds required large

док има повеќе сина и тој сој од родот се именува со името на таткото, на пр. од името Аргир кој има повеќе сина, сите негови наследници се именуваат со називот Аргировци од родот Димковци; од Косто итн.

Родовската организација во Река и пред сè во Мала Река, носела различни називи: куќа, заедница, сој, галабија, род, една крв, кабиле, свој, наш или пак нашинец. Овде веќе го употребуваме називот род, бидејќи овој назив во Лазарополе се употребува долго.

Родот во Лазарополе (сл. 4), како економска единица бил сврзан со подвижниот имот (овци). Стадата барале голем број луѓе, а со тоа и самото стадо било поделено, заедничко и овде решавал интересот на родот, а не на поединецот. Цврстите родовски организации биле нужни и условени. Племенската организација кај Мијаците се зачувала сè до крајот на 18 век (Матковски 1959, 67), односно до 19 век (Смиљаниќ 1921), а конечно се распаднала со поставувањето на границите по 1913 година, кога им била попречена преселбата на стоката кон зимските пасишта во Солунско Поле, основната економска гранка на племенско-патријархалната организација (Поповски 2019).

Основните правила кај мијачките родови ги забележал Томо Смиљаниќ. Секој род во мирно време избирал свој мирновремен старешина. Одделни главешини доживотно ја вршеле должноста родов главешина. Имотот на умрениот го наследувал родот, но не и поединецот. Родот имал свое име што го носеле сите од родот, а тоа покажувало на кој род припаѓа поединецот. Кај Мијаците, родовските имиња се на -ци, на пример: Димковци, Кокалевци, Дракуловци. Крвната osveta кај Мијаците имала посебен назив, „падна корф“. Крвната osveta помеѓу два рода од истото племе кај Мијаците била мошне ретка, иако во Лазарополе се забележани неколку обиди за крвна osveta во периодот од 60-тите години од XIX век. Крвната osveta кај Мијаците се одвивала со населението западно од реката Црн Дрим. Специфична за мијачкото племе е едногамијата – тие избегнувале да се мажат и женат надвор од

number of people, consequently the herd remained undivided, mutual and here the family's interests was crucial, not the individual's. The strong family organization was necessary and conditional. The tribal organization of the Mijaks was kept until at least the end of the 18th century (Матковски 1959, 67), or until the 19th century (Смиљаниќ 1921), until it finally collapsed with the establishment of the borders after 1913, when the moving of the herds towards the pastures around Thessaloniki was stopped, undoing the basic economy of the tribe-patriarchy organization (Поповски 2019).

The basic rules for the Mijak families were recorded by Tomo Smiljanic. Each family during peacetime chose a peacetime elder. Some elders performed the duty of family elder for life. The property of the deceased was inherited by the family, not the individual. The family had a name that was borne by all its members, and it indicated the family to which

Сл./Fig. 4

the individual belonged. In the case of Mijaks, the family names end in “CI”, for example Dimkovci, Kokalevci, Drakulovci. The blood revenge of the Mijaks had a special name ‘fallen blood’. Blood revenge between two families of the same tribe among the Mijaks was very rare, although there had been several attempts for blood revenge in Lazaropole in the 1860s. Mijak's blood revenge was associated with the population west of the river Crn Drim. Specific to the Mijak tribe is the practice of endogamy - they avoid getting married outside their tribe,

своето племе, но надвор од родот, којашто започнала бавно да се распаѓа од 1913 година сè до 1950-тите години, со миграцијата село-град (Матковски 1959, 69).

ЛАЗАРОПОЛЕ

Во околината на Лазарополе, во месноста Јаорска Вода, пронајдени се шеесетина гробови (Поповски 2009), датирани од IX до XII век (Алексова 1959). Во пописните дефтери има податоци за непрекинато населување во Лазарополе со луѓе, пред сè дојдени од уништените запустени населби како што биле Главино Село и Лопушник во негова близина, во период од 1467 до 1569 година (Поповски 2009а, Шошкоски, 2009с). Името Лазарополе за првпат се споменува во втората половина на XVI век, во манастирски кодик од Слечче, а потоа се споменува и во XVII век (Матковски 1959, 78), а во дефтерите во 1536 година (Стојановски, Ѓеоргиев 2001, 125), во коишто се дадени над шеесетина имиња и презимиња на мажи, сопственици на куќи – глави на семејства, не можеме да направиме никакво посигурно хронолошко спојување на родот Димковци ниту пак со нивниот епонимен предок Лазар.

За најстари родови во Лазарополе се сметаат: Димковци, Слздановци, Дарковци, Тарабашковци, Коштревци-Ѓуревци и Жаферкаповци. Сите овие родови се сметаат дека се автохтони. Најзначајни родови што дошле во Лазарополе се: Кокалевци и Жунгуловци, подоцна Голибеговци и Дракуловци (Smiljanić 1925).

РОДОТ ДИМКОВЦИ

Родот Димковци се смета за еден од најугледните и најбогатите родови од Лазарополе, од кого се регрутирале видни и угледни православни свештеници (поради што ќе го добијат името Поповци, односно презимето Попоски) и учители во реканскиот крај и пошироко. Од овој род, сè до 1832 година се избирал селскиот главешина-коцабашија. Ги поседувале најдобрите ливади во околните села, шуми, пасишта и воденица.

Во родовата меморија до денес се задржало верувањето дека родот Димковци води потекло од митскиот основач на селото Лазар. Според

but do so outside the family, which began to disintegrate slowly from 1913 until 1950s with village-town migration (Матковски 1959, 69).

LAZAROPOLE

In the Lazaropole region, in the Jaorska Voda locale, about sixty graves were found (Поповски 2009) dating from the 9th to 12th century (Алексова 1959), attesting to the region's early establishment. The census books contain data on the continuous inhabitation of Lazaropole, people who came primarily from the destroyed, abandoned settlements such as Glavino Selo and Lopushnik near it, during the period 1467 to 1569 (Поповски 2009а, Шошкоски 2009с). The name Lazaropole was first mentioned in the second half of the 16th century in a monastery codex from Slepche, and again in the 17th century (Матковски 1959, 78), and once again in the census books of 1536 (Стојановски, Ѓеоргиев 2001, 125), in which are given over sixty names and surnames of male homeowners - heads of families, with which we can not make more reliable chronological connection with Dimkovci family or with their eponymous ancestor Lazar.

The families in Lazaropole considered the oldest are: Dimkovci, Slzdanovci, Darkovci, Tarabashkovci, and Koshtrevci-Gjurevci i Zhaferkapovci. All these families are also considered autochthones. The most notable families that came to Lazaropole are: Kokalevci and Zhungulovci, later Golibegovci and Drakulovci (Smiljanić 1925).

DIMKOVCI FAMILY

The Dimkovci family is considered to be one of the most respectable and wealthiest families from Lazaropole, from whom prominent and reputable Orthodox priests were recruited (hence the name Popovci, that is the surname Poposki) and teachers in the Reka region and beyond. From this family, up to 1832, the village elder or kodzhabashija was elected. They owned the best meadows in the surrounding villages, forests, pastures and a mill.

The belief the Dimkovci family originates from Lazar, the mythical founder of the village, remains in the family memory to this day.

легендата, Османлиите ја уништиле, запалиле населбата (селото) Главино Село, а населениите го задушиле, палејќи мокра слама пред влезот на пештерата Калина Дупка, каде што било скриено населението. Само Лазар успеал да спаси жива глава, излегувајќи од другиот крај на пештерата во непосредна близина на денешно Лазарополе (во месноста викана Дупчиња), каде што е подигната новата населба (Дракул, 1951). Населбата Главино Село, според некои научници се смета дека била центарот на Мијаците каде што се среќавале на собори првенците – главатарите (или подоцна коџабашииите) на сите дотогаш населби во овој крај – „Советодавен центар“. Главино Село се споменува последен пат во 1467 година, во пописните дефтери, и е населбата којашто веќе била ненаселена (Стојановски, Ѓеоргиев 2001, 53-4). За првпат во 1536 година, во пописните дефтери среќаваме населба со име Лазарополе.

Легендата за Лазар се пренесувала од колено на колено во родот Димковци, што нè води до заклучокот дека споменувањето на епонимниот предок служело како штит којшто имал за цел да ја заштити положбата на родот од новоодојдените истоплеменски мијачки родови, при крајот на XVII век, пред сè од територијата западно од Црн Дрим (Цвијић 1931, 256).

Староста на родот би можела да се потврди и со положбата на истородовните живеалишта – куќите на родот. Живеалиштата на Димковци се наоѓаат во самата близина на селската црква (читај црквата пред 1832 година) и во близина на стариот центар на селото, од којшто понатаму селото се шири во денешната местоположба. Домовите на Димковци со текот на времето биле доградувани, проширувани и прилагодувани на потребите, но никогаш не биле темелно рушени. Една од првите темелни реконструкции на куќите во Лазарополе, можно е да се случила во 1807 година по големиот пожар што беснел во селото за време на празникот Огнена Марија (Поповски 2019b). Тогаш, во Лазарополе изгореле 53 куќи. Основниот материјал за покривната конструкција во овој период е сламата (Кокалески). По овој пожар, секоја куќа во Лазарополе добива покривна површина само од дебели плочи, но основата на куќата не била

According to the legend, the Ottomans destroyed, burnt down, the settlement (village) of Glavino Selo. The population hid in a cave called Kalina Dupka. The Ottomans set wet straw on fire at the cave entrance and almost the entire population suffocated. Only Lazar managed to save his life, exiting from the other end of the cave near today's Lazaropole (locally called Dupchinja), where the new settlement was established (Дракул, 1951). Some scientists consider the Glavino Selo settlement was a center for the Mijaks, where the elders (family heads) gathered (later kodzhabashi- mayor), coming from all the settlements of that region at that time. 'The Counseling Centre'- Glavino Selo is mentioned for the last time in 1467 in that year's the census books and by which it was already uninhabited (Стојановски, Ѓеоргиев 2001, 53-4). The first time in the census books mention a settlement with the name Lazaropole is in 1536.

The legend for Lazar was passed down from generation to generation in the Dimkovci family, leading us to the conclusion that the mentioning of the eponymous ancestor served as a shield whose purpose was to protect the position of the family from newcomer same-tribe Mijak families. These families, at the end of the 17 century, especially on the territory west of Crn Drim (Цвијић 1931, 256).

The age of the family may also be confirmed by the position of the family dwellings. The Dimkovci dwellings are located near the village church (the church before 1832) and near the old center of the village, from where the village expanded to its current size. Over time, the houses of Dimkovci were expanded, adapted to extant needs, but never demolished. One of the first thorough reconstructions of the houses in Lazaropole may have taken place in 1807 after the great fire that raged in the village during the feast of the Fiery Mary (Поповски 2019b), burning 53 houses. The basic roof construction material during this period was straw (Кокалески). After this fire, every house in Lazaropole used a roof of thick slabs, the foundation of the house was not changed, adapted to new construction works.

A medieval necropolis was discovered near the church (Кочо 1995). In the past, families

изменета туку само приспособена на новите градежни зафати. Во непосредна близина на црквата е откриена средновековна некропола (Кочо 1995). Во минатото, семејствата ги погребувале своите блиски во непосредна близина на своите домови. Оваа практика ќе се смени со текот на годините. На гореспоменатите гробишта (кај Оралиште) ќе престане погребувањето, поради порастот на населението од XVII до XVIII, и од хигиенска потреба ќе се започне со погребување на нова локација, кај денешниот водовод (на оваа локација до 30-тите години од XX век од истите причини). Најзначајните жители се погребани покрај црквата „Св. Ѓорѓи“.

(сл. 5 Од лево кон десно: гробот на Ѓурчин Кокалески, јереј Мартин Димкоски Попоски, архимандрит Теофил Жунгулоски и Серафим Димкоски Попоски)

Димковци веќе со векови се наоѓаат во стариот центар на селото, од каде населбата започнува да се разгранува, шири како од самиот род, кој успеал да ги задржи најзначајните места околу црквата, така и од новопридојдените.

Во прво време, негде околу средината на XVII век, Димковци се во постојани семејни релации со соселаните Коштревци, Чуповци и Слздановци, кои се сметаат за едни од постарите родови во Лазарополе, а подоцна и со Кокалевци (дојдени 1750) (Смиљаниќ 1921) со кои во текот на сиот XIX век ја имаат целата духовно-општествена власт во селото, ги зајакнуваат своите релации со роднинска поврзаност. Димковци и Кокалевци, од XIX в. ќе бидат во постојан судир за превласт во Лазарополе со Жунгуловци (дојдени 1760) (Смиљаниќ 1925). Иако трите рода биле во роднински врски, сепак, меѓу нив имало отворен конфликт за доминација во населбата, којшто ќе кулминира по смртта на Ѓурчин Кокалески во 1863 година.

Од гледна точка на родот Димковци, конфлик-

buried their loved ones near their homes. This practice changed over the years. The burials at the above-mentioned cemetery (near Oralishte) ceased due to the increase of the population in the 17th and 18th centuries, as well as hygienic needs, burials started at a new location, at what is now today's water supply (burials continued at this location until the 1930s due to similar reasons).

The most important inhabitants are buried next to the church „St. „George.“ (Fig. 5 From left to right: the tomb of Gjurchin Kokaleski, priest Martin Dimkoski Poposki, archimandrite Teofil Junguloski and Serafim Dimkoski Poposki)

Dimkovci family members have lived in the old center of the village

for centuries, from where the settlement began to branch out and spread as the family grew, in the process the family managed to maintain possession of the most important places around the church, as well as keep it from encroachment by newcomers.

At first, around the middle of the 17th century, the Dimkovci were in constant family relations with the village families of Koshtrevci, Chupovci, and Slzdanovci who are considered one of the older families in Lazaropole. Later, they were also in constant family relations with the Kokalevci family (that moved in in 1750) (Smiljanić 1925), who during the whole 19th century held all the spiritual and social power in the village, by which they strengthened their relations through family connecting. In the 19th century the Dimkovci and Kokalevci families were in constant conflict with the Zhungulovci family (who moved in during 1760) for supremacy in Lazaropole (Smiljanić 1925). Even though all three families were connected, there was an open conflict for domination in the settlement that will culminate after the death of Gjurchin Kokaleski in 1863.

From the view point of the Dimkovci family, the conflict with the Zhungulovci family was based

Сл./Fig. 5

тот со родот Жунгуловци се засновал во однос на зачувување на световно-црковната власт во Лазарополе. Сè до 1860-тите години, таа била во рацете на свештеници од родот на Димковци, кои во овој период за првпат ќе се соочат со аспирациите на родот Жунгуловци за превласт во црковната власт.

ПРВИТЕ ГЕНЕРАЦИИ

Според усните преданија, родоначалникот Димко, по кого го добил името родот, бил потомок на Лазар по повеќе генерации. Димко имал син Илија кој бил погребан на старите гробишта во месноста викана Оралиште, првиот центар на Лазарополе, каде што постоела мала црква на чиешто место во 1832 година ќе се започне со зидање на постоечката црква во селото (Поповски 2011). Во 1950 година, во Оралаиште ќе бидат откриени гробови што се градени од камени плочи – тип циста, со насоченост исток-запад (Кочо 1995). На семејното стебло, изработено од Бранислав Поповски, до името на Илија е дадена годината 1712, веројатно како година на раѓање.

Синот на Илија, Петар (1749 – 1818) (Поповски 1960), бил еден од првите луѓе во Лазарополе, заедно со Никола Дарковски, кои располагале со големи стада овци и станале каи. Имотната состојба му дозволувала да биде еден од помагачите, заедно со Никола Дарковски (Поповски 2018), парично во издавање на книгата Различна поучителна наставленија на Јоаким Крчовски, печатена во 1819 година во Будим. Општествено-економскиот статус меѓу соселаните, на Петар му овозможил неговите деца да се школуваат во манастирското училиште во бигорскиот манастир и да им остави капитал за понатамошно занимавање со сточарството. Така, неговиот син Мартин ќе стане свештеник, а синовите Стамат и Трајан, самостојни сточари – каи, кои сè до 1830 година ќе бидат едни од најуспешните сточари во Лазарополе. Стамат Димкоски ќе му биде советник на Ѓурчин Кокалески во првите години од неговото сточарење и развој, како еден од најголемите сточари – каи во Македонија, каде што и самиот Кокалески во својата автобиографија на неколку

on the preservation of the civil and ecclesiastical authority in Lazaropole. Until the 1860s, conduct of the conflict was in the hands of priests from the Dimkovci family who prior to this period, for the first time, faced the aspirations of the Zhungulovci family for supremacy over church matters.

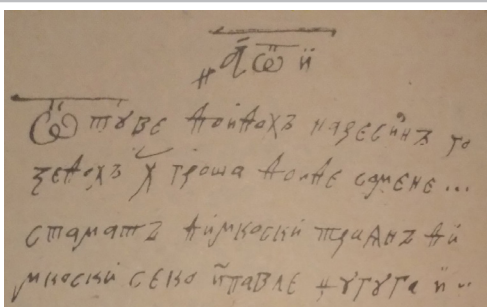
THE FIRST GENERATIONS

According to oral tradition, the patriarch Dimko, after whom the family was named, was a descendant of Lazar (several generations later). Dimko had a son Ilija who was buried in the old cemetery in the area called Oralishte, the first center of Lazaropole, where the existing church was built beginning in 1832 over the site of a small, earlier church (Popovski 2011). In 1950, in Oralishte, graves built of a stone slabs were discovered, oriented east-west (Koch 1995). On the family tree made by Branislav Popovski next to the name of Ilija is given the year 1712, probably the year of birth.

Ilija's son, Petar (1749-1818) (Popovski 1960), was one of the first people in Lazaropole, along with Nikola Darkovski, that had at their disposal large herds of sheep and became wealthy shepherds (kyaya in Turkish). Their wealth allowed him to be one of the patrons, along with Nikola Darkovski (Popovski 2018), for the publication of the book Различна поучителна наставленија (Different Lessons) by Joakim Krchovski, published in 1819 in Budim. The family's socio-economic status allowed

Petar's children to be educated in the monastery school in the Bigorski Monastery and provided capital for further business in stockbreeding. His son Martin became a priest, while sons Stamat and Trajan became

independent stockbreeders who until 1830 were among the most successful stockbreeders in Lazaropole. Stamat Dimkoski became an advisor to Gjurchin Kokaleski early in his stockbreeding career. Stamat developed into one of the largest stockbreeders in Macedonia, where Kokaleski

Сл./Fig. 6

места ја истакнува довербата кон Стамат, кога станува збор за сточарењето и целокупната економија (Кокалески 1775).

За првпат, писмен податок за родот Димковци среќаваме во автобиографијата на Ѓурчин Кокалески (Матковски 1959, 81) (сл. 6). Ѓурчин во 1797 г. ја побарал раката на Ѓурѓа, ќерка на ќајата Петар Димкоски и коџабашија на Лазарополе со што се гордеел, бидејќи како што кажува и самиот тој, Ѓурѓа му донела среќа нему и на неговиот род. Така веќе идната година, се разбира помогнат од братот на Ѓурѓа, ќајата Стамат Димкоски, Ѓурчин Кокалески станува и самиот ќаја.

Од 80-тите години на XIX век, родот почнал да се именува со името Поповци. Од овој род најмногу се истакнал поп Мартин (околу 1800 – 1870) и неговите синови, поп Серафим (1832 – 1899) и поп Косто (1819 – 1915), кои исто така биле попови и учители. Од следната генерација учители и попови се Мартин Серафим (1872 – 1952) и поп Данаил Косто (у. 1936). Овој род дал и свој истакнат претставник во преродбата, во името на Васил Икономов (1848 – 1934), чиешто презиме нималку не е блиско со презимето на родот Димкоски. Васил Икономов е првиот кој на некој начин се „откажува“ од родовото презиме. Зошто и како тоа го сторил е интересна и посебна тема.

МАРТИН ДИМКΟΣКИ-ПОПОСКИ (1800 - 1870)

Мартин, синот на Петре е роден во 1800 година. Својата заслуга меѓу селаните во Лазарополе ја добил благодарение на активностите што ги презеле заедно со својот зет за сестра, Ѓурчин Кокалески. Тој како селски свештеник се трудел целото село да го одржува во духовно единство, додека Ѓурчин, благодарейќи на својата моќ и авторитет, го заштитувал селото. Како и неговите претходници, и тој се борел против грчкото црковно влијание, коешто на овие простори се обидуваало да се инфилтрира по укинувањето на Охридската архиепископија. Тие заедно со Ѓурчин Кокалески се главните иницијатори за изградба на големата селска црква во Лазарополе. По нејзината изградба во 1841

himself, in his autobiography, emphasizes his trust in Stamat when it comes to stockbreeding and overall economics (Кокалески 1775).

We first find written information about the Dimkovci family in the autobiography of Gjurchin Kokaleski (Матковски 1959, 81) (Fig. 6). In 1797, Gjurchin asked for the hand of Gjurgja, daughter of kyaya Petar Dimkoski and kodzhabashi of Lazaropole, which Gjurchin was proud of, because, as he says, Gjurgja brought happiness to him and his family. So the next year, with the help of Gjurgja's brother, the kyaya Stamat Dimkoski, Gjurchin Kokaleski becomes a shepherd too.

From the 1880s the family began to be named Popovci. From this family, the most prominent were Priest Martin (c. 1800-1870) and his sons, Priest Serafim (1832-1899) and Priest Kosto (1819-1915), who were also priests and teachers. The next generation of teachers and priests are Martin Serafim (1872-1952) and priest Danail Kosto (d. 1936). From this family comes a prominent Contributor to the national awakening - Vasil Ikonov (1848-1934), whose surname is not at all close to the surname of the family Dimkoski. Vasil Ikonov appears to be the first to 'give up' the family surname. Why and how he did it is an interesting topic but is beyond the scope of this article.

MARTIN DIMKOSKI POPOSKI (1800-1870)

Martin, Petar's son, was born in 1800. His merit among his fellow villagers in Lazaropole was acquired thanks to the activities he performed together with his sister's husband Gjurchin Kokaleski. As a village priest, Martin put forth efforts at maintaining the spiritual unity of the whole village, while Gjurchin with his power and authority, protected the village. Like his predecessors, Martin also fought against the Greek church influence, which in the areas in question tried to infiltrate after the abolishment of the Ohrid Archbishopric (1767). He, together with Gjurchin Kokaleski, are the main initiators for the construction of the large village church in Lazaropole. After its construction in 1841,

година, тој станува главен селски свештеник. Во црковниот двор се наоѓало првото лазаровско училиште, што започнува со работа во 1844 година, во коешто тој станува првиот селски учител (Поповски 2015). Богослужбата ја изведувал на црковнословенски јазик, додека наставата ја водел на мијачки народен говор, останувајќи со тоа доследен на традицијата што постоела пред укинувањето на Охридската архиепископија. По смртта на својот зет и пријател Ѓурчин Кокалески, во 1863 година, па сè до сопствената смрт во 1870 година, воопшто не дозволувал во селото да влезе грчки свештеник, објаснувајќи дека не сака да се посрами пред Ѓурчин, кој му го оставил тој аманет. Заради своите заслуги, тој е закопан зад олтарот на црквата Св. Ѓорѓија (сл. 5), во црковниот двор, веднаш до Ѓурчин. Деца на Мартин се: Апостол (Постол), Михаил, Сирма, Косто (1819 – 1915), Серафим (1832 – 1899), Ана, Софија и Злата (Шошкоски 2009).

Во рамките на самата црква, на неколку од ктиторските натписи се евидентирани споменувања на поп Мартин, „...надзор смирении попа Мартина јереј Димкоски...“ (1841) (сл.7). Името на поп Мартин го среќаваме и на еден натпис од требник во црквата во Лазарополе, „...во това реме се купи кога беше смирении јереј поп Мартин Димкоски, тој го купи...“ (1845) (сл. 8). Исто така, забележано е не-

говото име и во кодиката од Бигорскиот манастир (1850), „Мартин јереј, иконом од село Лазарополе“ (сл. 9). Според натписот од кодиката на бигорскиот манастир, покрај црковната титула јереј, во објаснувањето покрај името на Мартин Димкоски е даден и чинот иконом (домаќин). Црковниот чин иконом досега се сметаше дека за првпат го добива синот на јереј Мартин, Косто (1819 – 1915). Овде имаме сосема спротивен

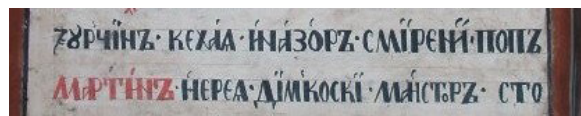
Martin became the main village priest. In the church yard was the first school, opening in 1844, where he became the first village teacher (Поповски 2015). He performed services in Church Slavonic, while the teachings were in the Mijak dialect, remaining faithful to the tradition that existed prior to the abolishment of the Ohrid Archbishopric. Upon the death of his brother-in-law and friend Gjurchin Kokaleski in 1863, until his own death in 1870, Martin did not allow Greek priests to enter the village, explaining that he did not want to be ashamed before Gjurchin, who left him this bequest. In deference to his accomplishments, Martin was buried behind the altar of St. George Church, in the church yard, immediately next to Gjurchin (Fig. 5). Martin's children were: Apostol (Postol), Mihail, Sirma, Kosto (1819-1915), Serafim (1832-1899), Ana, Sofija and Zlata (Šoškoski 2009).

Within the church itself, on several founder's inscriptions, mention is made of the priest Martin, e.g., '...надзор смирении попа Мартина јереј Димкоски ...' (Supervision of humble priest Martin hiererch Dimkoski) (1841) (Fig. 7). The name of the priest Martin can be seen in one inscription from the prayerbook of the Lazaropole

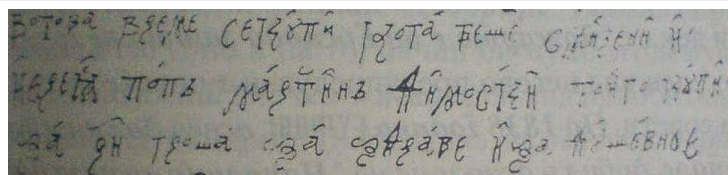
Church '...во това реме се купи кога беше смирении јереј поп Мартин Димкоски, тој го купи ... (In that time was bought when there was humble priest Martin

Dimkoski, he bought)(1845) (Fig. 8)' Also, we note his name in the codex of Bigorski Monastery (1850), 'Мартин јереј, иконом од село Лазарополе (Martin hierarch, econom from village of Lazoropole) (Fig. 9)'. According to the codex of

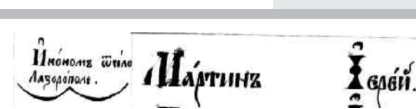
Bigorski Monastery, beside the church title 'hierearch' (priest), in the explanation, beside the name of Martin Dimkoski, is listed the title of 'econom' (housekeeper). The church title of econom, until now, was considered that was first used

Сл./Fig. 7

Сл./Fig. 8

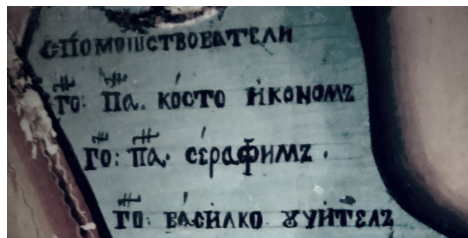

Сл./Fig. 9

извор кој вели дека чинот иконом го добива јереј Мартин, чин што подоцна го добива неговиот син јереј Косто. Чинот иконом јереј Коста потоа му го „префла“ на неговиот внук Васил Икономов Димкоски-Попоски, кој пак го задржал како своето презиме – Икономов (Поповски 2017), и станува првиот од родот кој на некој начин се „откажува“ од родовото презиме и се именува со ново презиме, коешто е сепак дел од родовата традиција.

КОСТО МАРТИН ДИМКОСКИ-ПОПОСКИ (1819 - 1915)

Коста пошол по татковите стапки и самиот станувајќи свештеник и учител, околу 1850 година. Во негово време била изградена новата училишна зграда во Лазарополе (околу 1860 година). По трагичната смрт на својот брат Апостол, а потоа и на снаата Риста Чуреска, го зел кај себе, се грижел и го воспитувал шестгодишниот Василко Икономов. Поп Коста го препишал на мијачки говор ракописот „Слово на мартви погребение“, сакајќи чинот на закопот да им го приближи на своите соселани, за да можат сите да разберат што се зборува (дотогаш тој чин се изведувал на црковнословенски јазик) (сл. 10). Воедно, тој преведувал и евангелски текстови и бил автор на зачувани надгробни слова на македонски јазик. По наговор на челните луѓе на црквоното антипатријаршиско движење (аџи Теофил Аврамов Жунгулоски, Василко Икономов, Димо Ажиевски), во септември 1876 година, тој стапил на служба во дебарската грчка митрополија, а со цел за движењето да има свој човек во близина на омразениот грчки владика Антим. Поп Коста предадено ја извршувал оваа обврска. Закопан е зад олтарот на црквата Св. Ѓорѓија во Лазарополе, во црквониот двор, како петти гроб по ред. Со тоа му се оддало признание за неговата активност околу црквоните работи. Зад себе оставил наследници: Мојсо, Данаил, Танаско, Галена, Зуна, Темјана, Олга, Панајота (Шошкоски, 2009а).

Сл./Fig. 10

by Martin's son, Kosto (1819-1915). Here we have a totally different source that says the title was granted to Martin, a title later granted to his son priest Kosto. The title later was inherited by Kosta's grandson Vasil Ikonov Dimkoski – Poposki, who kept it as a surname - Ikonov (Поповски 2017), thus becoming the first from the family that 'gives up' the family surname, the new surname becoming part of the family tradition.

KOSTO MARTIN DIMKOSKI – POPOSKI (1819-1915)

Kosta followed his father's footsteps and became a priest and teacher around 1850. During his tenure a new school was built in Lazaropole (circa 1860). After the tragic death of his brother Apostol, and then of his sister-in-law Rista Chureska, he took in and raised his six-year-old nephew Vasilko Ikonov. Priest Kosta re-wrote the manuscript 'Slovo na martvi pogrebenie' (Word on Burial of the Dead) into the Mijak dialect, wanting to bring burial customs closer to his fellow villagers, so that everyone could understand what was being said (until then, the act was performed in Church Slavonic) (Fig. 10). At the same time, he translated Gospel texts and was the author of extant tombstones in Macedonian. In September of 1876, at the urging of the leaders of the church anti-patriarchal movement (Adzhi Teofil Avramov Zhunguloski, Vasilko Ikonov, Dimo Azhieski) Kosta entered into the service of the Greek Metropolitan of Debar, in order for the movement to have its own man near the hated Greek Priest Antim. Priest Kosta faithfully executed his obligations. He is buried behind the altar of St. George Church in Lazaropole, in the churchyard, in the fifth grave of the row, serving as recognition for his work on church matters. He left the following heirs: Mojso, Danail, Tanasko, Galena, Zuna, Temjana Olga, Panajota (Шошкоски, 2009а).

ВАСИЛ ИКОНОМОВ ПОПОСКИ-ДИМКОСКИ (1848 - 1934)

Васил е син на Апостол, за кого се верува дека има завршено богословија, но никогаш не се запопил. Тој се занимавал со трговија и сточарство. Во својата средина е попознат како Василко Попоски-Димкоски (сл.11). Го зазема скромното но значајно место во пантеонот на македонската културно-национална историја. Тој е познат не само како учител кој предавал на својот мајчин јазик, туку и како истакнат етнолог, фолклорист, вреден препишувач, калиограф во духот на манастирската традиција во Македонија, потоа црковен певец, автор на црковно нотно пеење, преведувач, издавач и печатар (сл. 12), со што изградил име за почит во нашата историја. За него и за неговата дејност,

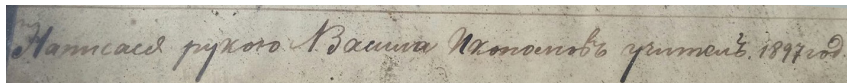
српскиот академик д-р Владан Недиќ пишува: „Ниедна јужнословенска збирка на лирски народни песни, па ниту првата на Вук Караџиќ не содржи на толку страници, толкава бројка на антологиски текстови каква што е книгата на Васил Икономов, што ја објавил во Солун во 1895 година“ (Шошоски, Поповски 2003). И академик д-р Блаже Ристовски пишува: „Еднаш некои високи личности во Белград му понудиле на Васил Икономов српска пензија, и притоа тој категорично ја одбил – Јас не сакам српска пензија – рекол тој. А Бугарите да ти ја дадат? – прашале тие. Ако ми ја давале Бугарите, јас ќе останев во Софија, а не во Лазарополе. Јас сум работел само за Македонија – додал Икономов притоа и продолжил. Не сакам пензија ниту од Бугарија ниту пак од Србија. Ќе дојде време и нашето петле ќе пропее, со својата старечка упорност заклучил Васил Икономов“ (Шошоски, Поповски 2003).

VASIL IKONOMOV POPOSKI - DIMKOSKI (1848-1934)

Vasil, Apostol's son, was a theology graduate who never became a priest. He worked in trade and stockbreeding. He was better known in his surroundings as Vasilko Poposki Dimkoski (Fig. 11). He has a modest, but important, place in the pantheon of Macedonian cultural and national history notables. He is famous not only as a teacher that taught in his own mother tongue, but also as a prominent ethnologist, folklorist, valuable transcriber, calligraphist in the spirit of the monastery tradition in Macedonia, church singer, author of church note singing, and translator and publisher (Fig. 12), all which built him a respected name in

Сл./Fig. 11

Сл./Fig. 12

Macedonian history. For him and his work, the Serbian academic Dr. Vladan Nedich writes: “None of the South Slavic collection of lyrical songs, not even the first of Vuk Karadzic, does not contain so many pages, so many of anthological texts as the book of Vasil Ikonov, that was published in Thessaloniki in 1895” (Шошоски, Поповски 2003). Academic Dr. Blazhe Ristovski writes: “Once some important persons in Belgrade offered to Vasil Ikonov a Serbian pension and while doing that he explicitly refused it. I do not want a Serbian pension – he said. What if the Bulgarians give it to you? – they asked. If the Bulgarians gave it to me I would remain in Sofia, not in Lazaropole. I have been working for Macedonia – added Ikonov and he continued: I do not want pension from Bulgaria, nor Serbia. Our time will come and our rooster shall start crowing – with his old-age persistence” concluded Vasil Ikonov. (Шошоски, Поповски 2003).

МАРТИН СЕРАФИМ ДИМКОСКИ-ПОПОСКИ (1872 - 1952)

Мартин, син на Серафим, е роден е во Лазарополе во 1872. Како мал, своето првично опменување го добил во селското црковно училиште. Наоѓајќи се во немаштија, но и сакајќи да си ја испроба среќата, тргнал на печалба. Заминал за Скопје, со намера од тамошното бугарско претставништво да побара тескере (дозвола – пасош), за да може да замине на печалба во Бугарија. Бугарските службеници остро се однесале кон него и го избркале, а овој наоѓајќи се во за него туѓа средина, решил да се обрати во српското претставништво. Овие, водејќи се од сопствените интереси за наметнување на српското влијание во северо-западна Македонија, кон него се однесуваат мошне добро, уште повеќе откако виделе дека тој е писмен и дека би можел да им послужи за остварување на нивната цел. Веднаш му бил издаден српски пасош на името Мартин Поповиќ, и бил испратен за Белград, каде со добиената српска стипендија го завршил српското училиште (според кажувањето на Васко Попоски). Всушност, тој бил питомец на Министерството за надворешни работи на Србија, и со нивна помош ја има завршено светосавската подготвителна учителска школа (1894 година) во Крагуевац. Кога во Лазарополе било отворено првото легално (одобрено од страна на турската власт) српско училиште на 23 септември 1897 година, коешто било сместено во куќата на Васо Ѓорѓевиќ, за учител во тоа училиште бил поставен Мартин Поповиќ. Неговото учителствување во лазароското српско училиште трае најверојатно до 1912 година. Со започнувањето на Првата светска војна, тој како експониран српски кадар, бил регрутиран од српската војска. Тој заедно со својот најстар син Трајче се повлекле заедно со главнината на српската војска преку Албанија и островот Крф, и учествувале на Солунскиот фронт, каде што успеале да го преживеат пеколот на војната. (сл. 13 - неговиот војнички сандак од Првата Светска Војна, донесен од Крф по 1917 година. Денес се чува од негови-

Сл./Fig. 13

MARTIN SERAFIM DIMKOSKI POPOSKI (1872-1952)

Martin, son of Serafim, was born in Lazaropole in 1872. As a young boy, he received his early education in the village church school. Surrounded by poor conditions and wanting to try his luck, he moved away. He went to Skopje, where he was planning to request a teskere (an approval – passport) from the Bulgarian representatives in order to go to Bulgaria and work there. The Bulgarian officers behaved very rudely towards him and they expelled him, and while finding himself in foreign surroundings, he decided to go to the Serbian representatives. These, led by their own interests in imposing Serbian influence in North-West Macedonia, behaved very well towards him, even better when they saw that he was literate and could serve their own purposes. He was immediately issued a Serbian passport under the name Martin Popovic and was sent to Belgrade, where after receiving a scholarship, he graduated from a Serbian school (according to Vasko Poposki). In fact, he was a cadet of the Ministry for Foreign Affairs of Serbia and with their help completed the Saint Sava's preparatory teacher's school (1894) on Kragujevac. When the first legal (approved by the Turkish authorities) Serbian school was opened on 23 September 1897 in Lazaropole, it was located at Vaso Djordjevic's house, and Martin Popovic was appointed a teacher there. His teaching career in the Lazaropole Serbian school lasted probably until 1912. With the start of the First World War, and being exposed as a Serbian staff member, he was recruited by the Serbian Army. Martin, along with his eldest son Trajche, retreated with the head of the Serbian army through Albania to the Island of Corfu. They later participated in combat on the Macedonian Front where they managed to survive the hell of the war. (Fig. 13 - his military trunk from the First World War, brought from Corfu after 1917. Today is kept by his great-grandson, Jovan Dimko Poposki at the family

от правнук Јован Димко Попоски во семејната куќа во Лазарополе). Заради учеството во оваа војна, тој од страна на српската држава имал добиено и одликувања, бил носител на Орденот Караѓорѓева ѕвезда што бил орден за воени заслуги, Албанска споменица за неговото учество во повлекувањето на српската војска преку Албанија, како и разни светосавски одликувања.

Се знае уште за него дека во периодот помеѓу двете светски војни, повторно се вратил во Лазарополе и продолжил да работи како учител, сè до неговото пензионирање во 1929 година. Мартин бил оженет со Крстана (Кила) од Галичник и со неа ги имал децата Душан, Тала, Ефто, Трајче и Спасе. Починал во Лазарополе во 1952 година (Шошкоски, 2009)

ДИМКОВСКИ-ПОПОВСКИ ПО ВТОРАТА СВЕТСКА ВОЈНА

Вековната просветителска дејност на многумина од овој род била крунисана по Втората световна војна, кога слободната македонска држава на многумина од овој род им ја дава задачата новите генерации да бидат воспитани слободно во духот на македонизмот. Од вкупно 12 учители, во народната осмолетка Димитар Влахов во Лазарополе, половината од учителите во периодот од 1944 до 1971 година се припадници од родот Димковци-Поповци. Учителите од родот Димковци-Поповци воспитале и им ја дале основата на многумина млади Лазоровци, кои ќе се издигнат подоцна во видни македонски интелектуалци. Просветната работа во периодот по ослободувањето, носела и предизвици да се испочитуваат тогашните современи норми, но и традицијата поврзана со религијата, којашто била нераскинлив дел на овој род.

Просветниот работник и директор на осмолетката во Лазарополе, Мојсо Мелентије Поповски, како виден член на тогашната заедница морал да се покори на родовата традиција и татковиот збор, вешто избегнувајќи ги тогашните закони, својата венчавка и брак, покрај државниот брак со сопругата Марица Гиновска-Поповска да го изврши и во црква. „Во сеќавање ми е зимата 1950 година. Обилни снегови. Беше Василица... Пред нас беше влезот во црквата. Влеговме внатре, наидовме на малку свет, но сите свечено облечени. Во слабо

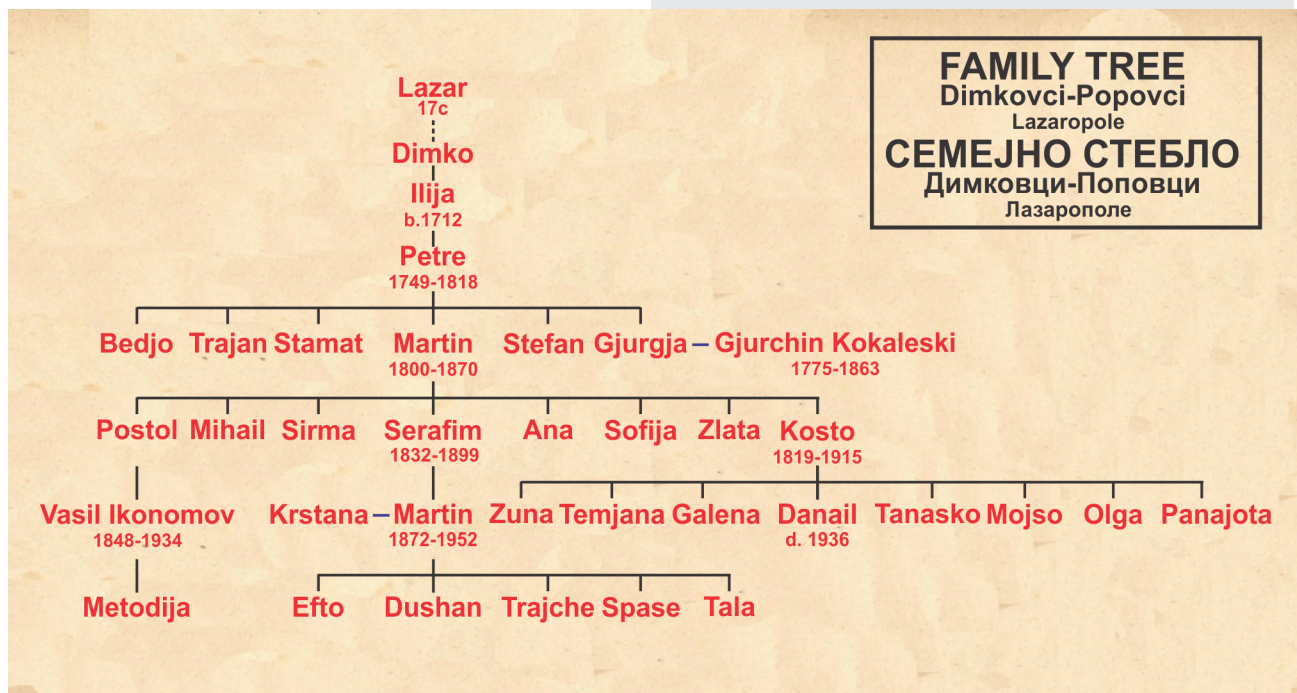
house in Lazaropole.). Due to his participation in this action, Martin was awarded orders by the Serbian State, becoming a bearer of the Order of the Karadjordje's Star, which was an order for military merit, also an Albanian medal for his participation in the retreat of the Serbian army through Albania, along with various Saint Sava orders.

It is known that in the period between the two world wars, Martin returned to Lazaropole and continued to work as a teacher until his retirement in 1929. Martin was married to Krstana (Kila) from Galichnik and they had five children, Dushan, Tala, Efto, Trajche, and Spase. He died in Lazaropole in 1952 (Shoshkoski 2009).

DIMKOVSKI-POPOVSKI AFTER THE SECOND WORLD WAR

The centuries-old educational achievements of many members of this family peaked after the Second World War when the free Macedonian state gave the task to many in this family to enable younger generations to be brought up freely in the spirit of Macedonianism. Out of the 12 teaching positions at the Dimtar Vlahov Elementary School in Lazaropole, half of them from 1944 to 1971 were from the Dimkovci-Popovci family. The teachers from the Dimkovci-Popovci family brought up and gave an educational foundation to many young people from Lazorovo who would later be elevated to Macedonian intellectuals. The educational work in the period after the liberation brought challenges to respect the then norms, but also the tradition related to the religion that was an inseparable part of this family.

The educator and director of the elementary school in Lazaropole, Mojsa Melentije Popovski, a prominent member of the community at that time; he subdue to tradition and word of his father, skillfully evading the Socialist laws of the time. His wedding, in addition to the civil marriage with his wife Marica Ginovka Popovska, was conducted in the church. 'I remember the winter of 1950. Heavy snow. It was Vasilica day... The entrance to the church was in front of us. We went inside, we came across a small crowd, but all ceremoniously dressed. In the dimly lit space I recognized only

осветлениот простор ги препознав само учителот Мојсо Поповски, неговата сопруга Марица-Марија како и свештеното лице Стамат Палчески... Нè чекаа нас како кумови за да почне церемонијата – венчавање... Сакаа да го овенчаат бракот со венчавање во црква. Се разбира тајно. А им доликуваше тоа да го сторат. Мојсо потекнува од свештеничка лоза...“ (Смилески 2011). Бегањето од сопственото интимно минато, бегањето од сопствената историја, криењето нејзини делови нè прави вештачки неуки пред денешниот квазимодернизам.

Со учителско-педагошка дејност, припадници од овој род се занимаваат и денес, при што бележме дипломирани професори пред сè по географија, историја и психологија, како и од ликовните уметности. Денешното слободно битисување на потомците од родот Димковци-Поповци е резултат на желбата што е водена од борбата за опстанок на ова парче македонска земја, преку хартија и перо да се дојде до посакуваната слобода.

ЗАКЛУЧОК

Родословието на родот Димковци-Поповци од селото Лазарополе, област Река, го опишува Александар Матковски во својата книга за Ѓурчин Кокалески (1959), каде што дава родословни табlici на овој род. Ова родословие го ажурираат Бранислав Поповски (1960) и Злата Трајчевска-Поповска (1994). Овој род го споменува и самиот Ѓурчин

the teacher Mojsjo Popovski, his wife Marica-Marija and the priest Stamat Palcheski ... They were waiting for us as best man and maid to start the ceremony - wedding ... They wanted to crown the marriage with a wedding in a church. Of course, secretly. And it was fitting for them to do so. Mojsjo comes from a priestly lineage...’ (Смилески 2011). Running away from one’s own intimate past, from one’s own history, purposefully hiding parts of it, makes us artificially ignorant in front of today’s quasi-modernism.

Today, members of this family are still engaged in teaching and pedagogical activity marked by graduate professors primarily in geography, history, and psychology, as well as in the fine arts. Today’s descendants of the family Dimkovci-Popovci, through paper and quill, are free as a result of the struggle for survival in this piece of Macedonian land.

CONCLUSION

The genealogy of the Dimkovci-Popovci family from the village of Lazaropole, Reka Region, is described by Aleksandar Matkovski in his book for Gjurchin Kokaleski (1959) where he provides family tables. This lineage is updated by Branislav Popovski (1960) and Zlata Trajčevska Popovska (1994). The lineage is mentioned by Gjurchin

Кокалески, бидејќи од него е и неговата сопруга Ѓурѓа, а негови најблиски соработници се неговите шури.

Родословието започнува од митските предци Лазар и родоначалникот Димко (17 в.) и неговиот син Илија и внук Петар. Потоа се дадени и првите документирани предци – правнукот Мартин, роден во 1800. Од овој род има многу свештеници и учители: поп Мартин (1800 – 1870), поп Серафим (1832 – 1899) и поп Косто (1819 – 1915). Потоа и поп Мартин Серафимов (1872 – 1952) и поп Данаил Косотов (у. 1936). Овој род дал и свој истакнат претставник во преродбата, во името на Васил Икономов (1848 – 1934), како и многу просветни работници по Втората светска војна.

Благодарност до Слободан Шошкоски за отстапените материјали – биографии за членовите од родот Димковци.

Kokaleski himself as it includes his wife Gjurgja and his closest collaborators are her brothers.

The family line begins with the mythical ancestor Lazar and the patriarch Dimko (17 c.), his son Ilija and grandson Petar. The first documented ancestors are given as well, beginning with the great-grandson Martin born in 1800. Numerous priests and teachers originate from this family, such as priest Martin (1800-1870), priest Serafim (1832-1899) and priest Kosto (1819-1915). Then, priest Martin Serafimov (1872-1952) and priest Danail Kostov (d. 1936). This family also includes a prominent representative of the national awakening, Vasil Ikonov (1848-1934), and after World War II, a number of education professionals.

The author wishes to express gratitude to Slobodan Shoshkoski for providing the biographies for the members of the Dimkovci family.

БИБЛИОГРАФИЈА • BIBLIOGRAPHY

- Алексова Блага (1959) „Археолошки наоди кај село Лазарополе кај Дебар“, Разгледи, год. II, серија III, бр.1.
- Дракул Симон (1951), „Нова Македонија“, 25.11.1951.
- Кокале Ѓурчин (1775) Наказание (Фототипен материјал, МАНУ)
- Кочо Димче (1995), Археолошка карта на Р.Македонија, Скопје.
- Матковски Александар (1959), Ѓурчин Кокалески 1775-1863. Прилог кон прашањето за создавање на селска, сточарско-трговска буржоазија во Македонија, ИНИ, Скопје.
- Оѓановиќ, Риста –Лоноски (1939), Галичник и Мијаците, ракопис, МАНУ, Скопје 2004,
- Поповски Бранислав (1960) родословно дрво.
- Поповски Мојсо (2009), Лазарополе, Главино Село но и едни подоборавени археолошки наоди – јаорска Вода, http://lazaropolee.blogspot.com/2009/04/blog-post_02.html.
- Поповски Мојсо, (2009а), Реканската нахија во турските пописни дефтери, <http://lazaropolee.blogspot.com/2009/08/xv-xvi.html>.
- Поповски Мелентије (2011), Интервју, Поповски Мојсо Мелентије (1929-2016) снимено 13.03.2011.
- Поповски Мојсо (2015) Основно училиште Димитар Влахов - Лазарополе (Архива), <http://lazaropolee.blogspot.com/2015/03/blog-post.html>
- Поповски Мојсо (2017), Лазаровци добротворители на манастирот Св.Јован Бигорски, http://lazaropolee.blogspot.com/2017/02/blog-post_16.html
- Поповски Мојсо (2018), Лазаровец-помагател на Јоаким Крчоски http://lazaropolee.blogspot.com/2018/11/blog-post_17.html?m=0
- Поповски Мојсо (2019), 30 јули 1807 година Силни огон, [http://lazaropolee.blogspot.com/2019/07/30-](http://lazaropolee.blogspot.com/2019/07/30-1807.html?m=0)

- 1807.html?m=0.
- Ристовски Блаже (1985) Васил Икономов (1848-1934), Институт за национална историја, Скопје.
- Смилески Блаже (2011), Кажувања од гредана, Скопје.
- Смиљанић, Тома (1921) „Пастирски обичаи код мијака“. Гласник географског друштва, свеска 5, Београд.
- Спорник (1899) Спорник Панайота Дьинобскаго из села Галичника, Живая Старина, Отдѣленія этнографіи, Императорского русского географического общества, Выпускъ I, С.Петербургъ, Отдѣлъ II.
- Стојановски, Александар, Драги Ѓеоргиев 2001, Населби и население во Македонија – XV и XVI век, ИНИ и ДАРМ, Скопје.
- Цвијић Јован (1931), Балканско полуострови јужнословенске земље, Београд кн.2.
- Шошкоски Сотир и Васко Поповски (2003), Лазарополе во подалечното и поблиското минато.
- Шошкоски Слободан (2009), Мартин Димкоски (1800-1870), http://lazaropolee.blogspot.com/2009/01/blog-post_567.html.
- Шошкоски Слободан (2009а), Кратка хронологија на Лазарополе http://lazaropolee.blogspot.com/2009/02/blog-post_3525.html
- Шошкоски Слободан (2009б), Мартин Серафимов Димкоски Попоски <http://lazaropolee.blogspot.com/2009/03/1872-1952-1872.html>.
- Шошкоски Слободан (2009с), Настанување на селото Лазарополе и потекло на неговите жители, http://lazaropolee.blogspot.com/2009/03/blog-post_24.html
- Smiljanić Toma (1925), Mijaci, Gorna Reka i Mavrovsko Polje, Beograd